

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3Co/107/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7802899844
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 11. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Sopková Maximová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2015:7802899844.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Sopkovej Maximovej a sudcov JUDr. Ladislava Duditsa a Mgr. Angeliky Sopoligovej vo veci žalobcu: D. W., nar. XX. XX. XXXX, bytom E., R. 5, právne zastúpený: JUDr. Ján Mikulák, advokát so sídlom v Košiciach, Františkánska 5, proti žalovanému: D.. H. F., nar. XX. XX. XXXX, bytom E., R. 471, právne zastúpený: JUDr. Ladislav Csákó, advokát so sídlom v Rožňave, Hviezdoslavova 4, za účasti vedľajšieho účastníka P. H., a. s., R.. so sídlom v T., R. X., v konaní o náhradu škody, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Rožňava zo 4. decembra 2013 č. k. 6C/434/2002-716

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok vo výroku, ktorým bola žaloba zamietnutá.

Z r u š u j e rozsudok vo výroku o trovách konania vo vzťahu medzi žalobcom a žalovaným a v rozsahu zrušenia vracia vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

Predmetom konania (po jeho opakovanom upresňovaní) je nárok žalobcu, pôvodne uplatnený na Okresnom súde Michalovce, na zaplatenie sumy 2.362.500 Sk (78.420,63 Eur) s úrokom z omeškania vo výške 17,5% za čas od podania žaloby (od 07.02.2002) titulom náhrady škody, ktorá mala byť spôsobená nesprávnym postupom žalovaného ako advokáta, ktorý zastupoval žalovaného v konaniach vedených na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 44Cb 685/94 a na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 9Cb/174/98.

Okresný súd Rožňava (ďalej len „súd“), ktorému bola vec prikázaná uznesením Krajského súdu v Košiciach z 28. marca 2002, sp. zn. 14 Nc 52/02-11, žalobu zamietol. Ďalším výrokom rozhodol, že žalobca je povinný nahradiť trovy konania žalovanému vo výške 7.203,26 Eur na účet jeho právneho zástupcu do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznal.

Na zdôvodnenie svojho rozhodnutia súd prvého stupňa uviedol, že žalobca sa domáha proti žalovanému náhrady škody, tvrdiac, že prostredníctvom jeho pôvodnej právnej zástupkyne JUDr. Ivety Marcinovej, uplatnil žalobou na Krajskom súde v Bratislave, v konaní vedenom pod sp. zn. 44Cb 985/94, nárok na zaplatenie sumy 2.362.500,- Sk titulom odstúpenia od zmluvy o kúpe vozidla, pričom v roku 1997 žalobca plnomocenstvo udelené JUDr. Ivete Marcinovej odvolal a zastupovaním poveril žalovaného. V čase zmeny právneho zastupovania konanie vo veci sp. zn. 44Cb 685/94 prebiehalo, nebol však zaplatený súdny poplatok. Žalobca tvrdil, že žalovaný pochybil, nakoľko ho neinformoval o možnosti požiadať o oslobodenie od zaplatenia súdneho poplatku a nezaplatením súdneho poplatku zavinil zastavenie konania, pretože žalobca žalovanému peniaze na súdny poplatok poskytol. Podľa názoru žalobcu by bol v spore sp. zn. 44Cb 685/94 úspešný, preto mu žalovaný ako advokát porušením tejto povinnosti

spôsobil škodu. Žalovaný prevzal zastupovanie 5. júna 1997, a zálohu na zaplatenie súdneho poplatku prevzal 30. mája 1997 v sume 18.900,- Sk. Podľa názoru žalobcu mal žalovaný možnosť zaplatiť súdny poplatok aj po doručení uznesenia o zastavení konania pod sp. zn. 44Cb 685/94, ktoré prevzal 20. novembra 1997. Žalobca nevedel uviesť, z akých dôvodov poskytol žalovanému sumu 18.900 Sk, keďže súdny poplatok v konaní 44Cb 685/94 predstavoval sumu 94.500,- Sk, ako ani skutočnosť, ktorý z právnych zástupcov oznamoval súdu zmenu právneho zastúpenia.

Škodu žalobca špecifikoval ako ujmu spočívajúcu v splácaní úveru a sankcií s tým spojených, vo výške predstavujúcej kúpnu cenu vozidla. V neskorších podaniach škodu špecifikoval ako ujmu, ktorú mal žalovaný ako advokát spôsobiť vykonaním zmeny návrhu na zľavu z kúpnej ceny, bez súhlasu žalobcu. Po doručení uznesenia Krajského súdu v Trnave, ktorým bol zrušený rozsudok Okresného súdu Galanta, žalobca upresnil, že sa domáha náhrady škody z titulu náhrady skutočnej škody vo výške 2.362.500,- Sk (78.420,63 Eur). Skutočná škoda pozostáva z primárnej náhrady škody, ktorú tvorí zaplatená kúpna cena za vozidlo, a zároveň aj zo sekundárnej náhrady škody, ktorá spočíva v úbytku na majetku žalobcu z titulu zaplatených úverových splátok, aj so sankciami spojenými s nemožnosťou splácať úver. Celkový úbytok na majetku žalobcu bol spolu vo výške 137.873,55 Eur. Žalobca si však uplatňuje len sumu 78.420,63 Eur vo výške rovnajúcej sa kúpnej cene ľahača. Podľa názoru žalobcu bola žaloba na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 9Cb/174/98 podaná žalovaným ako advokátom chybne, čo vyplynulo z rozsudku Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 21Cob/331/2007-419, ktorý nadobudol právoplatnosť 2. septembra 2008. Nedôvodnosť žaloby bola spôsobená tým, že žalovaný zmenil už zvolený nárok bez súhlasu predávajúceho, čo je vylúčené v prípade jednotlivých alternatív, ktoré dáva zákon pri nárokoch z väd tovaru, tzn. že žalobca sa dozvedel až dňom nadobudnutia právoplatnosti, t. j. 2. septembra 2008, o vzniku škody. V tomto prípade bude potrebné posúdiť, či zle podaná žaloba je spôsobilá založiť nárok na náhradu škody, pretože až na základe rozhodnutia, ktorým sa nárok zamietal, bol zavŕšený proces vzniku nároku na náhradu škody. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Okresného súdu Hradec Králové sp. zn. 6C/32/67, z ktorého vyplýva, že ak advokát poskytol klientovi radu, ktorá je v priamom rozpore s obsahom zákonného ustanovenia, ktoré je úplne jednoznačné a nepripúšťa iný výklad, tobôž taký, na akom založil právnu radu advokát, nejde na strane advokáta o chybný právny názor, ale o nesprávnu citáciu jednoznačného ustanovenia zákona, v takom prípade je daná zodpovednosť za škodu. V súvislosti so zmenou nároku je irelevantné, či k takému kroku došlo so súhlasom, alebo bez súhlasu klienta.

K prevzatíu právneho zastupovania žalovaný uviedol, že so žalobcom začal komunikovať asi v mesiaci február 1997, v tom čase mu bola poskytnutá záloha. Po oboznámení sa s predmetom žaloby informoval žalobcu a jeho manželku, že pôvodná žaloba je nepriechodná a navrhol, aby zotrvali na pôvodnom právnom zastúpení. Zdôraznil, že zmena žaloby a jej doplnenie z 5. júna 1997 bolo výsledkom dohody a súhlasu žalobcu, o čom svedčí aj jeho podpis na tomto písomnom podaní. Keď sa dozvedel o zastavení konania, snažil sa v záujme zamedzenia premlčania riešiť vec podaním žaloby o zaplatenie zľavy z kúpnej ceny na Krajský súd v Bratislave, ktorý následne vec postúpil miestne a vecne príslušnému Okresnému súde Galanta. Medzitým riešil problém so J. J., od ktorej dostal žalobca úver. Sumu, ktorú žalobca poskytol na zaplatenie súdneho poplatku vo výške 18.900 Sk, zaplatil 26. februára 2000 v konaní vedenom na Okresnom súde Galanta, kde v skutočnosti žalobcu zastupoval.

Z príjmového pokladničného dokladu z 30. mája 1997 súd zistil, že v uvedený deň prevzal žalovaný od žalobcu sumu 18.900,- Sk bez uvedenia účelu. Z ďalších dvoch príjmových dokladov vyplynulo, že 11. februára 1997 poskytol žalobca žalovanému sumu 10.000,- Sk za účelom právnej pomoci; 28. februára 1997 poskytol žalobca žalovanému sumu 10.000,- Sk bez uvedenia účelu. V konaní vedenom na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 9Cb 174/98 žalobca vypovedal žalovanému plnú moc 27. septembra 2000, čo vyplynulo z Potvrdenia, ktorým prevzal žalobca od žalovaného spisový materiál č. N 25/97.

Z úverovej zmluvy č. 342-8410540-559-01 z 2. novembra 1993 súd zistil, že J. R. J. T., pobočka E., poskytla D. W. ver na zakúpenie kamiónu na podnikanie v sume 3.550.000,- Sk s mesačnými splátkami od 16. februára 1994 a posledná splátka mala byť zaplatená 16. septembra 1997. Znaleckým posudkom O.. T. č. XX/XXXX zo 6. decembra 2002, vypracovaným pre účely konania vedeného na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 11Cb 309/97 (J. J. alovala žalobcu na Krajskom súde v Košiciach o zaplatenie sumy 3.575.855,60 Sk), bol vykonaný prepočet výšky dlhu na úvere žalobcu, ktorý bol poskytnutý J. J., v sume 2.284.303,10 Sk, vrátane úrokov. Žalobca pripojil aj mimosúdnu dohodu uzavretú 29. marca

2006 s postupníkom E. H.. Žalobca zaplatil na zaplatenie dlhu sumu 1.000.000,- Sk, čo súd zistil z predložených dokladov.

Uznesením z 21. januára 2005 súd pripustil vstup vedľajšieho účastníka na strane žalovaného, P. H., I., ktorý vzniesol námietku premlčania, pretože žalobca sa dozvedel o nezaplatení súdneho poplatku (škodovej udalosti), aj o osobe zodpovednej za škodu, najneskôr nasledujúci deň po doručení uznesenia Krajského súdu v Bratislave o zastavení konania zo 17. septembra 1997, kedy začala plynúť subjektívna dvojročná lehota. V prípade zmeny návrhu, subjektívna lehota začala plynúť nasledujúcim dňom, kedy sa žalobca dozvedel o uplatnení zmeny návrhu na Krajskom súde v Bratislave, 18. augusta 2000. Preto bola podľa jeho názoru žaloba podaná po uplynutí premlčacej lehoty. Žalobca nesúhlasil s tým, že jeho nárok je premlčaný.

Oboznámením sa so spisom Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 44Cb/685/1994, súd zistil, že žalobca podal 20. decembra 1994 prostredníctvom svojej právnej zástupkyne, JUDr. Ivety Marcínovej (plnomocenstvo na zastupovanie z 12. decembra 1994), žalobu na vrátenie finančnej čiastky 2.362.500,- Sk z titulu odstúpenia od zmluvy. Žalobu odôvodnil tým, že 30. decembra 1993 prevzal od spoločnosti J.-M., spol. s.r.o. J., vozidlo A. XX XX Q. za sumu 2.362.500,- Sk. Od januára 1993 začal vozidlo riadne užívať a od toho obdobia dochádzalo k vážnym poruchám, ktorých odstránenie si vyžadovalo výmenu jednotlivých častí vozidla. Keďže vady sa neustále vyskytovali, požiadal žalovaného o výmenu vozidla s tým, že pokiaľ nebude akceptovať predajca výmenu, odstúpi od zmluvy. Žalobca dal posúdiť technický stav vozidla znalcovi, ktorý konštatoval neodstrániteľné vady. Žalovaný nesúhlasil s výmenou vozidla. Krajský súd vyzval žalobcu na zaplatenie súdneho poplatku vo výške 94.500,- Sk výzvou z 10. septembra 1996, ktorá bola doručená JUDr. Ivete Marcínovej 14. októbra 1996 a žalobcovi 15. novembra 1996. JUDr. Marcínová požiadala 27. novembra 1996 krajský súd o predĺženie lehoty na zaplatenie súdneho poplatku z dôvodu uzavretia mimosúdnej dohody so žalovaným. Krajský súd v Bratislave predĺžil lehotu na splnenie výzvy do konca januára 1997. Uznesením zo 17. septembra 1997, sp. zn. 4Cb/685/1994 súd konanie vo veci zastavil pre nezaplatenie súdneho poplatku. Uznesenie bolo doručené JUDr. Ivete Marcínovej 6. novembra 1997. Dňa 10. októbra 1997 bolo doručené Krajskému súdu v Bratislave podanie žalobcu s podpisom žalobcu i právneho zástupcu žalovaného, ktorým žalobca oznamuje zmenu plnej moci z pôvodnej právnej zástupkyne JUDr. Ivety Marcínovej na JUDr. H. F.. Do spisu bola pripojená plná moc z 5. júna 1997 na zastupovanie pre právneho zástupcu JUDr. H. F., a tiež úprava žaloby, z ktorej vyplynulo, že žalobca mení svoj návrh v zmysle ust. § 437 ods. 1 ObZ a domáha sa voči žalovanému zaplatenia sumy 472.500,- Sk z titulu zľavy z kúpnej ceny. V tomto podaní zobral žalobca v prevyšujúcej časti pôvodnú žalobu z 12. decembra 1994, späť. Žalobca podal 24. novembra 1997 odvolanie proti uzneseniu o zastavení konania, ktoré podpisoval výlučne žalobca. V odvolaní poukázal na čiastočné späťvzatie žaloby, z ktorého dôvodu je potrebné uznesenie zrušiť a konať len o zostávajúcej časti v zmysle zmeny návrhu s tým, že súdny poplatok má byť vyrubený len zo zníženej sumy. Najvyšší súd SR uznesením z 9. januára 2001, sp. zn. 7Obo/355/2000-74, potvrdil napadnuté uznesenie o zastavení konania. Uvedené rozhodnutie bolo doručené žalobcovi aj žalovanému 8. marca 2001. Žalobca podal proti uzneseniu Najvyššieho súdu SR dovolanie, ktoré bolo odmietnuté uznesením Najvyššieho súdu SR z 18. júna 2001, sp. zn. 7Obo/129/2001-81, ktoré nadobudlo právoplatnosť 18. októbra 2001. Uvedené uznesenie bolo doručované priamo žalobcovi 5. októbra 2001.

V priebehu konania sa súd s ťažkosťami snažil o zapožičanie súdneho spisu Okresného súdu Galanta, pretože vo veci sa konalo a spis sa opakovane nachádzal na Krajskom súde v Trnave a na Najvyššom súde SR. V dôsledku toho bolo konanie prerušené uznesením z 20. marca 2006. Z rozsudku Okresného súdu Galanta z 24. mája 2004, sp. zn. 9Cb 174/98-157 vyplynulo, že žaloba o zaplatenie sumy 472.500,- Sk z titulu uplatnenej zľavy z kúpnej ceny, bola zamietnutá. Z rozsudku bolo tiež zistené, že žalobca v uvedenom konaní rozšíril žalobu podaním z 21. januára 2002 aj o náhradu škody v sume 2.600.000,- Sk, ktorú zmenu Okresný súd Galanta pripustil. Z odôvodnenia rozsudku ďalej vyplynulo, že žalobca kúpil nákladné vozidlo A. XX.XX Q. kúpnu zmluvou z 10. novembra 1993 od spoločnosti J.-M., s.r.o. J.. V dôsledku pretrvávajúcich väd vozidla odstúpil od zmluvy podaním z 25. októbra 1994. Žaloba v časti uplatnenej zľavy z kúpnej ceny bola zamietnutá s poukazom na znenie ust. § 436 ods. 1, 2 Obchodného zákonníka (ďalej len „ObZ“), keďže žalobca si v konaní vedenom na Krajskom súde v Bratislave uplatnil jednu z alternatív podľa ust. § 436 ods. 1 ObZ, a to odstúpenie od kúpnej zmluvy. Tým stratil možnosť uplatniť si nárok z väd tovaru formou zľavy z kúpnej ceny. Rozsudok bol po odvolaní potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Trnave z 15. júla 2008, sp. zn. 21Cob/331/2007-419. Okresný

súd Galanta 15. januára 2009 oznámil, že proti rozsudku krajského súdu podal žalobca dovolanie, pričom Najvyšší súd SR rozhodnutím zo 16. decembra 2009, sp. zn. 4Obdo/2/2009 dovolanie odmietol.

Súd mal k dispozícii fotokópie listín Okresného súdu Galanta, založených v spise 9Cb/174/98:

- Znalecký posudok O. E. U. zo 4. decembra 1994, vyžiadaný žalobcom, ktorý konštatoval neopraviteľnú kabínu ťahača návesu ŠPZ E. XX-XX, brániacu riadnemu prevádzkovaniu vozidla a bola nutná výmena kabíny.

- Kúpnu zmluvu, uzavretú medzi predávajúcim J.-M., s.r.o. a kupujúcim, D. W., podpísanú žalobcom 9. decembra 1993, predmetom ktorej bola kúpa ťahača návesov A. XX.XX Q. za kúpnu cenu 2.362.500,- Sk s DPH.

- Písomnú reklamáciu žalobcu z 25. októbra 1994, adresovanú predávajúcemu, z ktorej vyplynulo, že od polovice januára 1994 bolo vozidlo poruchové, žalobca žiadal o výmenu celého vozidla mimo návesu, v opačnom prípade odstúpi od zmluvy.

- Rozsudok Okresného súdu Galanta zo 14. januára 2011, sp. zn. 9Cb/174/1998-621, ktorým zamietol aj zvyšujúcu časť uplatneného nároku na náhradu škody vo forme ušlého zisku v sume 33.194,- Sk, ktorý si žalobca uplatňoval za obdobie rokov 1998 - 2000, keď vozidlo v dôsledku poruchovosti a opráv bolo nepojazdné. Súd zamietol žalobu po vznesení námietky premlčania, pretože nárok bol uplatňovaný po uplynutí premlčacej lehoty. Z odôvodnenia rozsudku vyplynulo, že faktická škoda vznikla tým, že žalobca nemohol splácať úver poskytnutý J. J., ktorá žalobcu žalovala na Krajskom súde v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 11Cb/309/1997, o zaplatenie sumy 3.575.855,60 Sk. Uvedené konanie na Krajskom súde v Košiciach bolo zastavené právoplatne ku dňu 9. marca 2007, pretože účastníci sa dohodli na zaplatení sumy 1.000.000,- Sk.

Rozsudok Okresného súdu Galanta zo 14. januára 2011, sp. zn. 9Cb/174/1998- 621, bol zrušený a vrátený súdu ďalšie konanie uznesením Krajského súdu v Trnave z 30. novembra 2011, sp. zn. 21Cob/80/2011-655 z dôvodu, že prvostupňový súd nesprávne posúdil plynutie premlčacej lehoty.

Následne Okresný súd Galanta rozsudkom z 28. novembra 2013, sp. zn. 9Cb/174/1998 návrh zamietol.

- Prehlásenie JUDr. Ivety Marcinovej, spísané 21. júna 2001 o tom, že majiteľka firmy E. I., odmietla na základe telefonickej komunikácie opakovane prevziať vozidlo A. XX.XX, R. E. XX-XX.

- Reklamačné listy a potvrdenia o opravách vozidla z 11. apríla 1994, z 10. novembra 1994, z 18. októbra 1994 a 23. januára 1995.

Žalobca predložil vlastný prehľad výkonu vozidla v rokoch 1994 až 2000, s uvedením príjmu, straty a počtu dní, kedy vozidlo nemohol využívať. Bolo zistené, že v roku 1994 vyrobilo vozidlo 1.559.819,- Sk, stálo 78 dní a produkovalo stratu 423.923,- Sk, v roku 1995 vyrobilo vozidlo 1.805.001,- Sk, stálo 98 dní a produkovalo stratu 667.509,80 Sk, v roku 1996 vyrobilo vozidlo 1.809.983,- Sk, stálo 81 dní a produkovalo stratu 516.227,53 Sk, v roku 1997 vyrobilo vozidlo 1.658.691,- Sk, stálo 118 dní a produkovalo stratu 792.515,70 Sk, v roku 1998 vyrobilo vozidlo 1.523.603,- Sk, stálo 119 dní a produkovalo stratu 690.697,76 Sk, v roku 1999 vyrobilo vozidlo 1.264.401,50 Sk, stálo 136 dní a produkovalo stratu 751.089,- Sk, v roku 2000 vyrobilo vozidlo 847.445,- Sk, stálo 156 dní a produkovalo stratu 714.602,- Sk.

Žalovaný predložil listiny, ktoré súviseli s konaním vedeným na OS Galanta - odpor proti Platobnému rozkazu z 25. októbra 1999, reklamačný nález A. E. XX.XXTBV, R.: E. XX-XX, súvisiaci s kabínou A. E. a stanovisko A. E. Hradište. Z pripojeného odporu proti platobnému rozkazu vyplynulo, že spoločnosť J.-M., s.r.o., nesúhlasila so žalobou, pretože závady boli vždy odstránené v primeranej lehote autorizovaným servisom a žalovanému bola predĺžená záruka o dobu, počas ktorej bolo vozidlo v oprave. Výmenu kabíny musí uznať výrobca vozidla, ktorý má právo na uznanie reklamovaných väd. V prípade, že by vznikol žalobcovi nárok na zľavu z kúpnej ceny, je vyčíslená suma žalobcom neúmerná novému skeletu (cena nového skeletu 140.000,- Sk, v roku 1995 vo výške 70.000,- Kč a vo vzťahu k montážnym prácam). Zároveň žalovaný poukázal na to, že z hľadiska dôvodov, ktoré vyvodzuje žalobca postupne počas vykonávaného dokazovania, absentujú všetky prvky zodpovednostného právneho vzťahu na náhradu škody, najmä porušenie právnej povinnosti vo vzťahu k údajnej škode, ktorá žalobcovi naozaj nikdy nevznikla, ani nebola preukázaná. Žalobca sa uchýlil k argumentácii v súlade s posudkom Ing. U., ktorý vypracoval znalecký posudok na základe jeho objednávky. Závery znalca paradoxne vyvracajú aj dôvody požiadavky na vrátenie kúpnej ceny. Znalecký posudok bol vypracovaný 4. decembra 1994, pričom dátumom prvého uvedenia vozidla do prevádzky bol 4. január 1994, ako nového vozidla, stav počítadla ubehnutých km, 88.626. Ide o obdobie užívania vozidla od jeho prevzatia žalobcom od januára 1994 do 24. novembra 1994, tzn. že vozidlo bolo v danom období v plnej prevádzke. Zdôraznil, že

v čase kúpy vozidla, bola vykonaná riadna ohliadka vozidla, a tiež skúšobná jazda. Rovnaký záver o využívaní vozidla vyplýva aj zo znaleckého posudku Ing. E. U. z 12. marca 1997, kde stav počítadla k 5. februáru 1991 je v priemere 8.919 km mesačne, čo predstavuje podľa zistení žalovaného plnú vyťaženosť ťahača návesov. Z toho vyplýva, že žalobca počas celého obdobia od kúpy vozidla do februára 1997 využíval vozidlo pre podnikateľské účely. Zo žiadneho listinného dôkazu nie je zrejmé, že by žalobca v priebehu uvedeného obdobia odstavil vozidlo z titulu odstúpenia od kúpnej zmluvy. Navyše, zo stanoviska spoločnosti Liaz š.p. Mníchovo Hradište z 1. februára 1995, týkajúceho sa reklamovaných väd vozidla, vyplynulo, že vady na kabíne vozidla boli spôsobené jednoznačne neprimeraným spôsobom prevádzkovania vozidla na cestách v Rusku, Ukrajine, Bielorusku, Rumunsku, prípadne Bulharsku, pričom podmienky záruky presne uvádzali spôsob prevádzkovania vozidla. Ako záručné vady, neboli uznané vady spôsobené užívaním vozidla na účely, pre ktoré nie je určené, prekročovaním maximálnej rýchlosti, preťažovaním vozidla a prevádzkovaním na zle upravených cestách vo vyššie uvedených teritóriách.

Z výpisu zo Živnostenského registra, vedeného na Obvodnom úrade Michalovce, č. 807-3900 z 20. mája 2013 súd zistil, že žalobca podnikal v predmete cestná nákladná doprava od 07. 01. 1994 do 07. 09. 2004 a v oblasti vnútroštátnej nákladnej cestnej dopravy od 24. 09. 2004 do 11. 01. 2013. Okresné riaditeľstvo PZ, ODI, Evidencia motorových vozidiel, Michalovce, na výzvu súdu oznámilo, že motorové vozidlo EČ: E. 11 XX, továrenskej značky A. XX.XX Q., R.:Q bolo 18. apríla 2011 natrvalo vyradené z evidencie motorových vozidiel v ODI Michalovciach. Ako držiteľ uvedeného motorového vozidla bol evidovaný od 04. 01. 1994 až do vyradenia D. W., nar. XX. XX. XXXX.

Z daňových priznaní žalobcu k dani príjmov fyzických osôb za obdobie rokov 1993 až 2001 súd nemohol zistiť konkrétne platby cestnej dane. Konštatoval však, že v rokoch 1994 až 2000 bola vykazovaná pre účely platby dane strata, z toho dôvodu bola vykázaná nulová daň. V roku 1993 bola daň vyrubená zo základu 25.989,- Sk a v roku 2001 bol základ dane 30.929,- Sk. Do spisu bola doručená po vyhlásení rozsudku správa Daňového úradu Košice, vzťahujúca sa k platbe dani za sporné vozidlo, ktorá však nebola oboznamovaná pred vyhlásením rozsudku. Z tejto správy bolo zrejmé, že žalobca platil daň za vozidlo Liaz 18 XX Q., E. XXXX v období rokov 1994 až 2002.

Po takto vykonanom dokazovaní súd poukázal na ustanovenie § 1 ods. 2, § 13 ods. 2, § 21 ods. 1, 4 zákona č. 132/1990 Zb. o advokácii (ďalej len „ZoA“), účinného do 01.01.2004 a s poukázaním na vykonané dokazovanie uzavrel, že žalovaný prevzal právne zastúpenie žalobcu, podľa písomnej plnej moci z 05. júna 1997, čo vyplynulo zo spisu sp. zn. 44Cb/685/1994 vedného na Krajskom súde v Bratislave (konanie pod sp. zn. 44Cb/685/1994 ešte prebiehalo). V čase vydaného uznesenia o zastavení konania z 18. septembra 1997 Krajský súd v Bratislave doručoval uznesenie o zastavení konania pôvodnej právnej zástupkyňi. Písomná informácia o zmene právneho zastúpenia vyplynula až z písomného podania žalobcu vypracovaného 05. júna 1997 a súdu doručeného 10. októbra 1997, v ktorom oznamoval prostredníctvom právneho zástupcu JUDr. F. doplnenie a zmenu žaloby podanej 12. decembra 1994. Súčasne oznámil, že súdny poplatok zaplatí na základe výzvy súdu, avšak v skrátenej výške, s poukazom na zmenu žaloby, v ktorej sa domáhal zľavy z titulu kúpnej ceny vozidla vo výške 472.500,- Sk. Z toho podania vyplynulo, že po prehodnotení všetkých skutočností žalobca dospel k záveru, že žaloba, tak ako bola pôvodne formulovaná v podaní z 12. decembra 1994, by bola zrejme neúspešná, pretože žalovanému (J.-M., s.r.o.) nemožno preukázať podstatné porušenie zmluvy v zmysle ust. § 345 ods. 2 Obchodného zákonníka v nadväznosti na ust. § 436 Obchodného zákonníka. Zároveň žalobca sám, bez právneho zástupcu, podal odvolanie proti uzneseniu o zastavení konania, ktoré bolo doručené Krajskému súde v Bratislave 24. novembra 1997. Oznamoval, že pôvodnú žalobu zobral čiastočne späť a v ďalšom konaní trval na zaplatení sumy 472.500,- Sk, a z toho dôvodu žiadal, aby bolo zrušené zastavujúce uznesenie a aby sa konalo len o zostávajúcej časti návrhu. Uznesenie o zastavení konania, v spojení s potvrdzujúcim rozhodnutím Najvyššieho súdu SR, nadobudlo právoplatnosť 12. marca 2001. Na Okresnom súde Galanta bol doručený návrh 17. augusta 1998, v ktorom žiadal D. W. ako žalobca o zaplatenie sumy 472.500,- Sk z titulu zľavy z kúpnej ceny v dôsledku väd tovaru. Dňa 21. januára 2002 uvedenú žalobu rozšíril o náhradu škody v sume 2.600.000,- Sk. V tom čase už nebol zastúpený žalovaným, ktorému vypovedal plnú moc 27. septembra 2000. Až z odôvodnenia uznesenia Krajského súdu v Trnave z 30. novembra 2011, sp. zn. 21Cob/80/2011-655 súd zistil, že žalovaná suma, o ktorú bola žaloba rozšírená, 2.600.000,- Sk (86.304,19 Eur), predstavovala ušlý zisk žalobcu za obdobie od 01. 05. 1997 do 01. 05. 2001. Z toho vyplýva, že predmetom konania 9Cb/174/1998 nebola náhrada škody vzniknutá v súvislosti s neschopnosťou žalobcu splácať úver.

Pokiaľ ide o dôvody, pre ktoré si uplatňoval žalobca náhradu škody voči žalovanému v tomto konaní, tieto v priebehu konania žalobca upresňoval. Z jeho stanoviska z 21. marca 2012 vyplynulo, že svoj nárok odvodzuje od dvoch nárokov, a to z nezaplatenia súdneho poplatku v konaní na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 44Cb/685/1994 a z podania vadnej žaloby v konaní vedenom na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 9Cb/174/1998. Svoj nárok si uplatňoval v zmysle ust. § 420 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), s poukazom na skutočnosť, že žalovaný porušil svoju právnu povinnosť ako advokát, pretože mal pred zmenou petitu vysvetliť žalobcovi dôsledky takejto zmeny.

Vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný a vedľajší účastník vzniesli námietku premlčania, súd sa najskôr vypořiadal s uvedenou námietkou. Poukázal na ust. § 397 a § 398 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „ObZ“) a zdôraznil, že zodpovednosť advokáta za škodu spôsobenú klientovi sa riadi Zákonom o advokácii a subsidiárne pri premlčaní úpravou podľa OZ alebo ObZ - podľa povahy vzťahu. Jedným z predpokladov zodpovednosti advokáta za škodu je porušenie povinnosti postupovať v súlade so ZoA. Premlčanie sa posudzuje v tomto prípade podľa Obchodného zákonníka, pretože advokát má v prípade výkonu advokátskej činnosti postavenie podnikateľa v súlade s ust. § 2 ods. 2 písm. c) ObZ, podľa ktorého podnikateľom podľa tohto zákona je osoba, ktorá podniká na základe iného než živnostenského oprávnenia podľa osobitných predpisov. V prípade advokáta začína plynúť 4-ročná premlčacia lehota dňom, kedy sa žalobca dozvedel, že mu vznikla škoda, a nie dňom, kedy sa dozvedel o porušení povinnosti. V prípade škody, ktorá mala byť spôsobená nezaplatením súdneho poplatku v konaní vedenom na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 44Cb 685/94, by sa žalobca mohol dozvedieť o vzniku škody až právoplatným rozhodnutím o zastavení konania, teda až po 12. marci 2001. V prípade druhého dôvodu, ktorým odôvodňoval žalobca vznik škody v dôsledku zmeny žaloby, sa mohol žalobca dozvedieť o škode až po právoplatnosti čiastočného rozsudku Okresného súdu Galanta vo veci vedenej pod sp. zn. 9Cb 174/98, to znamená až po 2. septembri 2008. Žaloba na súd bola podaná 7. februára 2002, nárok bol uplatnený pred uplynutím premlčacej lehoty.

Ďalej súd uviedol, že povinnosť náhrady škody ako dôsledok porušenia záväzku je zodpovednosťou záväzkovou, ktorá sa riadi prednostne zákonom o advokácii. Žalobca a žalovaný mali vzťah založený na základe zmluvy o poskytovaní právnej služby, nejednalo sa o konanie bez príkazu, preto je daná aplikácia Zákona o advokácii, nie Občianskeho zákonníka. Zmluva bola uzavretá, keď klient požiadal advokáta o poskytnutie služby a advokát prejavil vôľu službu poskytnúť, dôkazom toho je plná moc na zastupovanie z 5. júna 1997.

Zodpovednosť advokáta za škodu spôsobenú klientovi v súvislosti s výkonom advokácie je objektívna zodpovednosť (bez ohľadu na zavinenie), ktorej sa nemožno zbaviť. Táto zodpovednosť je založená na súčasnom splnení troch predpokladov: a) činnosť súvisiaca s výkonom advokácie, b) vznik škody, c) príčinná súvislosť medzi činnosťou advokáta súvisiacou s výkonom advokácie a vznikom škody. Splnenie uvedených predpokladov zodpovednosti musí byť v konaní jednoznačne preukázané; dôkaznú povinnosť má v tomto smere poškodený, v danom prípade žalobca. Škodou sa aj v prípade zodpovednosti advokáta rozumie ujma, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného, je objektívne vyjadriteľná v peniazoch a je napravitel'ná poskytnutím majetkového plnenia, predovšetkým peňažného. Uhradzuje sa skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušíly zisk). Bez preukázania vzniku škody nemôže byť daná zodpovednosť advokáta. Či škoda vznikla, musí súd riešiť ako predbežnú otázku. Výška škody musí byť preukázaná, nemôže byť stanovená ako cena veci nadobudnutej od predajcu na základe kúpnej zmluvy, od ktorej kupujúci odstúpil, hoci ako sa ukázalo, neboli pre taký postup splnené zákonné podmienky. V takom prípade nejde o skutočnú škodu, ktorú by advokát spôsobil klientovi, pretože podmienkou úspešnosti vrátenia kúpnej ceny je vrátenie predmetu kúpnej zmluvy, čo sa v tomto prípade preukázateľne nestalo. Ďalším zákonným predpokladom zodpovednosti je príčinná súvislosť medzi výkonom advokáta a škodou. Aj príčinnú súvislosť preukazuje klient. Súd sa musí vždy zaoberať otázkou, či nebyť pochybenia advokáta, bola by žaloba úspešná a z toho vyvodit' danosť príčinnej súvislosti. V prípade uplatňovania zodpovednosti za škodu proti advokátovi súd okrem možnej úspešnosti žaloby skúma aj to, či škoda vznikla len pochybením advokáta alebo aj spoluzavinením klienta.

V tomto prípade je zrejmé, že žaloba o vrátenie ceny vozidla podaná na Krajskom súde v Bratislave by skončila s neúspechom, pretože nebola splnená základná povinnosť zo strany žalobcu, a to vrátenie vozidla. V čase, kedy prevzal žalovaný plnú moc (5. júna 1997) nemohol dosiahnuť úspech v konaní, aj keby zaplatil celý súdny poplatok, čo preukázateľne neurobil, pretože žalobca poskytol žalovanému

len sumu 18.900,- Sk na zaplataenie súdneho poplatku za žalobu súvisiacu so zmenou petitu žaloby, vedenou na Okresnom súde Galanta. Žalobca nielenže vozidlo nevrátil, ale ho užíval ďalej ku dňu podania žaloby a následne ďalšie roky do roku 2011. Podľa názoru súdu, porušenie právnej povinnosti v súvislosti s nezaplataením súdneho poplatku v konaní sp. zn. 44Cb/685/1994 nebolo preukázané, pretože žalobca podával žalobu prostredníctvom svojej právnej zástupkyne 20. decembra 1994. Už v čase podania žaloby mal byť zaplataený súdny poplatok v súlade s ust. § 5 ods. 1 písm. a.) Zákona o súdnych poplatkoch. Pokiaľ však tento poplatok nebol zaplataený, mal byť zaplataený najneskôr na základe výzvy súdu v určenej lehote alebo v konkrétnom prípade, v predĺženej lehote, kedy bola právnu zástupkyňou žalobcu ešte JUDr. Iveta Marcinová, ktorá napokon aj žiadala o predĺženie lehoty 27. novembra 1996, a napriek tomu ani do januára 1997 nebola poplatková povinnosť splnená. Žalovaný prevzal v tejto veci zastúpenie 5. júna 1997. Pokiaľ vykonával právne služby pred týmto obdobím, nebolo preukázané, že by boli poskytované právne služby v súvislosti s konkrétnym konaním. JUDr. Iveta Marcinová musela predpokladať v čase podania žaloby, že žalobca musí zaplatať súdny poplatok. Z jej výpovede vyplynulo, že v tom čase nebol zaplataený súdny poplatok ani po výzve súdu, pretože žalovaný nemal dostatok finančných prostriedkov vo výške 94.500,- Sk. Podľa názoru súdu za obdobie dvoch rokov od podania žaloby mal žalobca dostatok času na zaplataenie poplatku, pokiaľ skutočne mienil v konaní sp. zn. 44Cb/685/94 pokračovať. Tvrdenia žalobcu, že poskytol finančné prostriedky žalovanému na zaplataenie súdneho poplatku, súd nepovažoval za opodstatnené z dôvodu, že žalobca žalovanému poskytol 30. mája 1997 sumu len vo výške 18.900,- Sk výlučne na zaplataenie súdneho poplatku v konaní o zľavu z kúpnej ceny vo výške 472.500,- Sk. Úvahy žalobcu o tom, že pokiaľ by bol zaplatal žalovaný aspoň túto sumu v konaní sp. zn. 44Cb/685/1994, mohol by dosiahnuť pokračovanie v konaní, súd považuje za irelevantné. Súdny poplatok je totiž potrebné zaplatať v celej jeho výške, nestačí čiastočná úhrada a jedinou výnimkou z tejto povinnosti je úplné alebo čiastočné oslobodenie od zaplataenia súdneho poplatku. Zo spisu sp. zn. 44Cb/685/1994 nebolo zistené, a nebolo to preukázané ani výsluchom svedkyne JUDr. Marcinovej v tomto konaní, že by bola požiadala o oslobodenie od zaplataenia súdneho poplatku. Práve pôvodná právna zástupkyňa v čase podania žaloby mala informovať žalobcu o tejto možnosti. Úspešnosť takejto žiadosti bola zrejme aj v tom období nejednoznačná, pretože žalobca bol podnikateľom, a zrejme nebolo isté, či by vzhľadom na jeho pomery dosiahol oslobodenie. Za daných okolností, pokiaľ žalobca vytyka žalovanému, že ho náležite nepoučil o možnosti požiadať o oslobodenie od zaplataenia súdneho poplatku, súd konštatoval, že žalovaný prevzal právne zastúpenie 5. júna 1997, pričom konanie na Krajskom súde v Bratislave prebiehalo od 20. decembra 1994. O možnosti zastavenia konania mal žalobca prostredníctvom právnej zástupkyne dostatočné poznatky. V intenciách uvedených skutočností súd dospel k záveru, že nezaplataenie súdneho poplatku nebolo dôsledkom porušenia právnej povinnosti žalovaného.

Druhým dôvodom, na základe ktorého preukazoval žalobca zodpovednosť žalovaného za škodu, bolo podanie vadnej žaloby vedenej na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 9Cb/174/1998. Podanie vadnej žaloby odvodzuje žalobca od nesprávnej zmeny petitu, ktorá bola vykonaná žalovaným, s poukazom na odôvodnenie čiastočného rozsudku Okresného súdu Galanta zo 16. novembra 2006, sp. zn. 9Cb/174/1998-347, kde bolo konštatované, že odstúpením od kúpnej zmluvy z 25. októbra 1994 si žalobca zvolil jednu z alternatív nároku z väd tovaru, vyplývajúcich z ust. § 436 ods. 1 ObZ. Uplatnením si tohto nároku, stratil žalobca možnosť uplatnenia iného nároku z väd tovaru, z toho dôvodu vlastne nebolo možné realizovať zmenu nároku z väd a Okresný súd Galanta v tejto časti žalobu zamietol. Je nepochybné, že preukázanie dodania vadného tovaru znamená podstatné porušenie zmluvy a kupujúcemu patrí voľba medzi zákonnými nárokmi. Z ustanovenia § 436 ods. 2 ObZ vyplýva, že kupujúci v zásade nemôže meniť uplatnený nárok bez súhlasu predávajúceho. Z tejto zásady existujú dve výnimky, a to ak kupujúci uplatnil voľbu nároku vo forme opravy vadného tovaru a neskôr sa ukáže, že vady sú neopraviteľné alebo s ich opravou by boli spojené neprimerané náklady, alebo v druhom prípade, ak by predávajúci v primeranej lehote neodstránil vady tovaru podľa voľby kupujúceho alebo oznámil pred uplynutím lehoty, že vady neodstráni. V prípade odstúpenia od zmluvy je teda nepochybné, že obaja účastníci zmluvného vzťahu si musia vydať vzájomné plnenie, tzn. žalobca mal vrátiť motorové vozidlo a spoločnosť J.-M., s.r.o., bola povinná vrátiť zaplataenú kúpnu cenu. Keďže len s ťažkosťami bolo možné zabezpečiť listiny zo spisu 9Cb/174/1998, súd vykonával dokazovanie za účelom zistenia, do akej miery by bol žalobca úspešný v konaní pod sp. zn. 9Cb/174/1998, a tiež v konaní pod sp. zn. 44Cb/685/1994. Dokazovaním bolo preukázané (v konaní sp. zn. 9Cb/174/1998, ako aj v tomto konaní), že žalobca neodovzdal vozidlo po odstúpení od kúpnej zmluvy, ale ho naďalej využíval. O tom, že skutočne vozidlo bolo využívané aj po odstúpení od zmluvy, tzn. od 25. 10. 1994 až do jeho vyradenia z prevádzky, do 18. 04. 2011, svedčí správa Okresného riaditeľstva PZ, ODI, Michalovce, ale aj samotné podklady žalobcu,

ktoré poskytol pre účely tohto konania. Z toho je zrejmé, že vozidlo využíval na ten účel, na ktorý bolo určené, preto neodstrániteľné vady konštatované znalcom Ing. U. zjavne neboli takého charakteru, aby bránili v riadnom užívaní vozidla. Z týchto dôvodov k vzniku škody nedošlo v dôsledku porušenia právnej povinnosti žalovaného, ale v dôsledku pochybenia žalobcu v čase, kedy odstupoval od kúpnej zmluvy. Žalobca dodatočne pripojil prehlásenie JUDr. Marcínovej, že telefonicky požiadala konateľku spoločnosti J.-M., s.r.o., že žalobca mieni vozidlo vrátiť. Takéto prehlásenie, nepodložené žiadnym iným dôkazom o tom, že žalobca skutočne mienil vrátiť vozidlo, nemá právnu relevanciu. Pokiaľ skutočne žalobca mal zámer vozidlo vrátiť, nič mu v tom nebránilo a mal využiť postupy, ktoré by nevzbudzovali pochybnosti o jeho zámere.

Žalobca si uplatňoval voči žalovanému náhradu skutočnej škody, ktorá mala spočívať v tom, že žalovaný zmenou petitu spôsobil neúspech žalobcu v pôvodnom konaní o vrátenie kúpnej ceny a v dôsledku čoho žalobca následne nemohol splácať úver poskytnutý J., a.s. Zo správy J., a.s., pobočka E. vyplynulo, že žalobcovi bol poskytnutý 2. novembra 1993 úver číslo 342-8410540-559-01 vo výške 3.550.000,- Sk, tzn. úver bol poskytnutý vo vyššej sume, ako bola pôvodná kúpna cena za vadné vozidlo (2.362.500,- Sk). K otázke splácania úveru súd uviedol, že pokiaľ by žalobca bol vrátil vozidlo, úspešne by sa domohol vrátenia kúpnej ceny a mohol by aspoň tú časť úveru, ktorá bola skutočne čerpaná na kúpu vozidla, vrátiť. Vozidlo však nevrátil, s týmto vozidlom najmenej 10 rokov podnikal ďalej, a podľa názoru súdu, mohol postupne z podnikateľskej činnosti zabezpečiť splácanie úveru. Napokon, z mimosúdnej dohody medzi žalobcom a postupníkom K. Podmanickým vyplynulo, že žalobca zaplatil na uspokojenie pohľadávky sumu 1.000.000,- Sk. Súd preto uzavrel, že v danom prípade nedošlo k vzniku škody porušením právnej povinnosti žalovaného. Žalobca v konaní nepreukázal dôvody, pre ktoré žaluje vznik škody, ani jej výšku, ktorá zodpovedá kúpnej cene vozidla, keďže súčasne nárok na náhradu škody odôvodňoval rovnakou výškou aj v prípade nemožnosti riadneho splácania úveru. Z toho dôvodu súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

Rozhodnutie o trovách konania súd odôvodnil podľa ust. § 142 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O.s.p.“) a priznal žalovanému náhradu trov konania za 10 účelne vynaložených úkonov právnej služby vo výške 5.772,15 Eur (za prevzatie a prípravu právneho zastúpenia, za písomné podanie na súd - vyjadrenie zo dňa 03. 10. 2011 a zo dňa 11. 09. 2013, za účasť na pojednávaníach dňa 17. 10. 2011, 05. 03. 2012, 27. 03. 2012, 04. 12. 2013, za písomné stanovisko zo dňa 13. 07. 2012, za poradu s klientom zo dňa 10. 09. 2013), hoci právny zástupca žalovaného uplatnil náhradu trov konania za 14 úkonov právnej služby. Pokiaľ ide o poradu s klientom vo Vinnom dňa 13. 02. 2012, súd skonštatoval, že z hľadiska účelnosti a hospodárnosti mohol právny zástupca žalovaného odkonzultovať právny postup v mieste pracoviska žalovaného v Košiciach a nenavýšovať náklady cestovným do Vinného, v mieste bydliska žalovaného. Preto súd priznal len cestovné z Rožňavy do Košíc a späť. Súd nepriznal odmenu ani za úkon - písomné podanie zo dňa 13. 02. 2012, pretože takéto písomné podanie sa v spise nenachádza. Súd nepriznal ani poradu s klientom dňa 23. 03. 2012 z dôvodu, že žalovaný mal zaujať písomné stanovisko v danej veci, toto písomné stanovisko aj bolo podané právnym zástupcom žalovaného dňa 26. 03. 2012, avšak neobsahuje žiadne nové skutočnosti. Porada s klientom dňa 12. 07. 2012 za účelom zaujatia stanoviska k uzneseniu KS v Trnave a na skutočnosť, že nebola akceptovaná námietka premlčania, súd tiež nepriznal, pretože na zaujatie stanoviska, ktoré bolo doručené dňa 18. 07. 2012, nebolo potrebné vycestovať do Vinného. Súd celkovo priznal žalovanému náhradu trov konania vo výške 7.203,26 Eur (odmena za 10 úkonov právnych služieb, režijný paušál, cestovné náhrady, strata času a DPH).

Námietka zaujatosti a návrh na prikázanie veci inému súdu

Žalobca rozsudok napadol včas podaným odvolaním, ale súčasne navrhol vec prikázať inému súdu z dôvodu možnej zaujatosti sudcov Krajského súdu v Košiciach (s poukázaním na ust. § 14 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku), pretože žalovaný je v súčasnosti sudcom Krajského súdu v Košiciach, ktorý je miestne a vecne príslušným na prejednanie veci v rámci odvolacieho konania. Z tohto dôvodu je tu predpoklad kolegiálnych vzťahov medzi žalovaným a sudcami tohto súdu.

Vzhľadom na vyššie uvedené podanie žalobcu bol spis predložený na rozhodnutie o vznesenej námietke zaujatosti Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, ktorý uznesením zo 6. mája 2014, sp. zn. 1 Nc 16/2014-763 rozhodol, že sudcovia Krajského súdu v Košiciach JUDr. Jarmila Sopková Maximová, JUDr. Ladislav Duditiš, JUDr. Angela Čechová a Mgr. Angelika Sopoligová nie sú vylúčení z prejednávania a

rozhodovania veci vedenej na tomto súde pod sp. zn. 3Co 107/2014 (vec Okresného súdu Rožňava sp. zn. 6C 434/2002). Konanie o návrhu žalobcu na vylúčenie ďalších sudcov Krajského súdu v Košiciach zastavil. Uznesenie Najvyššieho súdu SR bolo právnenému zástupcovi žalobcu a vedľajšiemu účastníkovi doručené 10. júna 2014 a právnenému zástupcovi žalovaného 16. júna 2014.

Odvolanie

Rozsudok napadol včas podaným odvolaním žalobca, pričom z jeho obsahu vyplýva, že ho napáda vo výroku, ktorým bola žaloba zamietnutá a vo výroku, ktorým bol zaviazaný uhradiť žalovanému trovy konania. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Uplatnil odvolacie dôvody podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a), d), f) Občianskeho súdneho poriadku. Uplatnil náhradu trov odvolacieho konania.

Žalobca v odvolaní poukázal na výsledky vykonaného dokazovania a na závery súdu, s ktorými podľa jeho názoru nie je možné súhlasiť. Prvostupňový súd sa vôbec nezaoberal okolnosťami prevzatia právneho zastupovania žalovaným v konaní 44Cb/685/1994, dôvodmi zmeny žalobného návrhu podaného JUDr. Marcinovou (rozsah upraveného žalobného návrhu vypracovaný žalovaným je totožný so žalobou podanou už len žalovaným v konaní vedenom pod sp.zn. 9Cb/174/1998), ako aj dôvodmi, prečo nezaplatil súdny poplatok, na úhradu ktorého prevzal sumu 18.900,- Sk dňa 30.05.1997. Podľa názoru žalobcu prvostupňový súd sa snaží v odôvodnení napadnutého rozsudku poukázať na chyby žalobcu, resp. JUDr. Marcinovej, avšak nezaobera sa v dostatočnej miere konaním samotného žalovaného. Pre rozhodnutie vo veci je potrebné skúmať aj dôvody, prečo žalovaný neuhradil súdny poplatok, na ktorý preukázateľne prevzal finančné prostriedky, napriek tomu, že tak učiniť mohol a mal. Je taktiež potrebné sa zaoberať otázkou, prečo žalovaný ne zvolil postup podľa § 10 ods. 3 zák. č. 71/1992 Zb., čím by nedošlo k zastaveniu súdneho konania, ale pokračovalo by sa ďalej v konaní v rozsahu ním zmeneného žalobného návrhu. Pre účely tohto konania je irelevantné, či JUDr. Marcinová poučila žalobcu o odpustení súdneho poplatku, resp. aké úkony učinila, keďže rovnako tak mohol urobiť aj žalovaný. Ak nemal žiadnu vedomosť o poučení v tomto rozsahu zo strany predchádzajúceho právneho zástupcu, mal tak učiniť on, čo však nepreukázal. Prvostupňový súd sa vôbec nezaoberal posúdením zmeny žalobného návrhu v konaní vedenom pod sp.zn. 44Cb/685/1994 a jej vplyvu na výšku súdneho poplatku. Naopak, samotný prvostupňový súd vo svojom odôvodnení na str. 15 druhý odsek uvádza: „Tvrdenia žalobcu, že poskytol finančné prostriedky na zaplatenie súdneho poplatku, súd nepovažuje za opodstatnené, a sice z toho dôvodu, že žalobca žalovanému poskytol sumu len vo výške 18.900,- Sk dňa 30.05.1997, výlučne sumu na zaplatenie súdneho poplatku v konaní o zľavu z kúpnej ceny vo výške 472.500,- Sk.“ Na jednej strane má prvostupňový súd vedomosť o zmene žalobného návrhu a prevzatí peňazí na úhradu súdneho poplatku v rozsahu zmeny, na druhej strane však poskytnutie finančných prostriedkov nepovažuje za opodstatnené. Takýto záver súdu je v priamom rozpore s vykonanými dôkazmi - prevzatie peňazí na úhradu súdneho poplatku v nadväznosti na zmenu žalobného návrhu.

V prípade zmeny nárokov z väd tovaru prvostupňový súd taktiež poukazoval na chyby na strane žalobcu a jeho predchádzajúcej právnej zástupkyne, avšak nedostatočne sa zaoberal konaním žalovaného. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vôbec nevyplýva, akým spôsobom sa konajúci súd vysporiadal s konaním žalovaného, na základe ktorého došlo k poskytnutiu právneho poradenstva v rozpore s ust. § 436 Obchodného zákonníka a v nadväznosti na to na aj k zmene nárokov z väd tovaru. Aj keď mal žalovaný názor, že pôvodná žaloba je „nepriechná“, dikcia § 436 mu neumožňovala svojvoľne zmeniť už raz uplatnený nárok z väd tovaru. Mal poučiť klienta o rizikách súvisiacich s týmto konaním, ale poskytol radu, ktorá je v priamom rozpore s ustanovením zákona. V súvislosti so zmenou uplatneného nároku je irelevantné, či k takémuto kroku došlo so súhlasom, resp. bez súhlasu klienta. Ak advokát zistí, že príkazy klienta sú nevhodné, či neúčelné, resp. v rozpore s právnou úpravou, je povinný na to klienta upozorniť. Žalovaný žiadnym spôsobom nepreukázal, že o následkoch zmeny nároku svojho klienta poučil. Odvolateľ preto opätovne poukazuje na rozsudok Okresného súdu Hradec Králové, sp. zn. 6C 32/67.

Prvostupňový súd konštatoval, že len s ťažkosťami bolo možné zabezpečiť listiny zo spisu 9Cb/174/1998, napriek tomu neprihliadal na závery súdov, ktoré mali k dispozícii všetky dôkazy potrebné pre rozhodnutie a z ktorých vyplýva jednoznačný záver, že žalobca v rozpore s právnym predpisom bez súhlasu predávajúceho zmenil už zvolený nárok z väd dodaného tovaru (odstúpenie od zmluvy), ktorej

zistenie vykonané dôkazy jednoznačne umožňujú - v prvom rade opakované vyjadrenia samotného žalobcu, ale aj listinné dôkazy, vrátane uznesenia Najvyššieho súdu SR z 09.01.2001, sp. zn. 7 Obo 355/2000, vydaného v konaní Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 44Cb 685/1994. Prvostupňový súd sa vôbec nezaoberala dôkazmi preukazujúcimi častú poruchovosť vozidla, ako aj samotným rozsahom poškodenia, ktoré vyplýva zo znaleckého posudku. Je preukázané, že vozidlo počas celej doby používania bolo z dôvodu jeho väd často servisované, čo však prvostupňový súd vôbec nebral v úvahu. Pre posúdenie úspechu v pôvodnom konaní prvostupňový súd posudzoval otázku odovzdania vozidla. Pomerne často však dochádza k situácii, že medzi zrušením kúpnej zmluvy a vrátením veci predávajúcemu uplynie dosť dlhá doba, počas ktorej kupujúci vec ďalej užíva. V tomto prípade je predávajúci oprávnený požadovať vydanie takto vzniknutých úžitkov, avšak uvedené nemá vplyv na platnosť, resp. neplatnosť odstúpenia od zmluvy, najmä ak predávajúci odmietol prevziať predmetné vozidlo. Týmto skutočnosťami sa však prvostupňový súd nezaoberal.

Nie je zrejmé, akým spôsobom súd aplikoval právnu úpravu vzťahujúcu sa k prejednávanej veci a túto použil pri hodnotení dôkazov jednotlivo, ako aj vo vzájomných súvislostiach. V odôvodnení rozsudku sa obširne zaoberá vyjadreniami účastníkov konania ako aj dôkazmi, avšak samotná úvaha súdu, na základe akých skutočností dospel k záverom uvedeným v rozhodnutí, je nedostatočná. Z tohto dôvodu je celé rozhodnutie nepreskúmateľné, čím došlo k porušeniu práva účastníka, ktorý nie je s rozhodnutím spokojný, na spravodlivý proces, lebo pri nedostatku dôvodov nemá možnosť efektívnym spôsobom využiť svoje procesné prostriedky na opravu tohto rozhodnutia, to znamená, že nemá možnosť svoje odvolanie náležite odôvodniť z hľadiska ust. § 205 ods. 1 a 2 O.s.p. Týmto postupom sa odňala žalobcovi možnosť konania pred súdom.

K odvolaniu žalobcu podal písomné vyjadrenie žalovaný, ktorý navrhol rozsudok vo výroku, ktorým súd zamietol žalobu, ako vecne správny potvrdiť. Má za to, že náhradu škody, ktorú si žalobca podanou žalobou uplatňuje (napriek tomu, že v priebehu konania viackrát upresňoval resp. prispôboval si dôvody, na základe, ktorých odvodzuje svoj nárok) v rámci vykonaného dokazovania nebol z jeho strany za účelom preukázania zákonom stanovených predpokladov na priznanie nároku titulom náhrady škody produkovaný žiaden dôkaz preukazujúci opodstatnenosť žaloby, pričom práve i vzhľadom na jeho procesné postavenie, žalobca bol povinný preukázať vznik škody, ktorá mala (podľa jeho tvrdení) vzniknúť porušením právnej povinnosti pri poskytovaní právnych služieb žalovaným.

Čo sa týka údajnej škody vzniknutej žalobcovi vo výške 78.420,63 Eur, t.j. v sume rovnajúcej sa kúpnej cene ťahača, nemôže v žiadnom smere obstať, keďže zo znaleckých posudkov Ing. U. vyplýva (ako i ďalších listinných dôkazov), že vozidlo bolo maximálne žalobcom vyťažované, pričom za jeden kalendárny mesiac prevádzky bolo ním najazdených v priemere 8.919 km. Je nepochybné, že ťahač návesov bol plne využívaný od 4. 1. 1994 do 18. 4. 2011, veď v prípade jeho nefunkčnosti resp. nepoužiteľnosti by došlo k jeho odhláseniu z evidencie motorových vozidiel nie po 17 rokoch od prvej evidencie vozidla. V súvislosti s užívaním ťahača návesov žalovaný poukazuje na stanovisko spoločnosti Liaz š.p. z 1. februára 1995, zmieňujúci sa o skutočnosti, že samotné reklamované vady na vozidle boli spôsobené jednoznačne jeho neprimeraným spôsobom prevádzkovania, čo bolo aj dôvodom neuznania reklamovaných väd. Z uvedeného je evidentné, že na odstúpenie od kúpnej zmluvy, predmetom ktorého bolo zmieňované motorové vozidlo, neboli dané žiadne dôvody.

Ohľadom žalobcom tvrdenej nedôvodnej zmeny žaloby žalovaný uviedol, že táto bola urobená výlučne na jeho naliehanie, pričom zmena žaloby bola ním podpísaná, čo svedčí o preukázaní tvrdení, prezentovaných žalovaným.

Pokiaľ žalobca v odvolaní namieta nedostatočné odôvodnenie rozsudku, s jeho tvrdením žalovaný nesúhlasí, keďže rozsudok spĺňa všetky zákonom stanovené atribúty. Má za to, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Úvahy súdu o skutkových, ale aj právnych záveroch, sú riadne a zrozumiteľne odôvodnené tak, aby nevznikali pochybnosti o zákonnosti rozhodnutia najmä zo strany účastníkov konania, ktorým je takéto rozhodnutie určené. Žalovaný poukázal na to, že v zákonnej lehote sa odvolal čo do výroku o náhrade trov konania v rozsahu, ktorým mu neboli priznané ním vyčíslené trovy. V prípade úspechu žalovaný uplatnil náhradu trov konania, okrem už uplatnených v podanom odvolaní z 27. januára 2014, aj za toto

vyjadrenie vo výške 704,75 Eur (písomné vyjadrenie z 13. 2. 2014 vo výške 579,25 Eur + 8,04 Eur tzv. režijný paušál + 20% DPH).

Rozsudok napadol včas podaným odvolaním aj žalovaný, a to čo do výroku o náhrade trov konania vo vzťahu žalobcu a žalovaného. Žalovaný zastáva názor, že súd rozhodol o trovách konania správne, pokiaľ mu priznal právo na ich náhradu, pochybil však pri ustálení ich rozsahu. Súd priznal žalovanému náhradu trov konania v sume 7.203,26 Eur s tým, že v prevyšujúcej časti uplatnený nárok na náhradu trov konania neakceptoval. V prvom rade namieta, že mu súd nepriznal právo na náhradu trov právneho zastúpenia ohľadne písomného vyjadrenia k veci samej zo dňa 13.2.2012 s odôvodnením, že takéto podanie sa v súdnom spise nenachádza. Má za to, že sa súd len pomýlil a prehliadol, že predmetné podanie sa nachádza na č. 1. 438 spisu.

V súvislosti s názorom súdu ohľadne toho, že žalovaný mal porady s právnym zástupcom vykonať nie v mieste bydliska žalovaného, ale v mieste jeho pracoviska, uviedol, že súd opomenul skúmať, či svoje pracovné povinnosti žalovaný ako sudca vykonáva doma alebo v mieste sídla zamestnávateľa. Tvrdí, že sa zdržiava v Košiciach len vtedy, keď pojednáva, ostatné svoje pracovné povinnosti si plní v podobe tzv. „práce na doma“. Pochopiteľne, počas pojednávania (resp. medzi jednotlivými pojednávaniami) vykonávať porady nie je fyzicky možné (o absencii vhodného prostredia už ani nehovoriac), navyše realizácia takýchto porád by nebola možná už aj preto, lebo počas pracovnej doby je nutné sa venovať výkonu pracovnej činnosti, nie veciam osobnej povahy. Žalovaný (ale ani jeho právny zástupca) v Košiciach nedisponujú žiadnymi priestormi, ktoré by ponúkali dôstojný priestor (vrátane dostatočného súkromia) na prejednanie veci. Počas porád spravidla (takmer bez výnimky) je potrebné použiť i rôzne technické zariadenia, predovšetkým prostriedky výpočtovej techniky (počítač, tlačiareň a pod.), pričom je zjavné, že k ich použitiu je nutné mať k dispozícii i elektrický prúd (čiže niekde v parku to možné nepochybne nie je). Bolo by problematické, okrem nedostatku priestorového vybavenia, realizovať porady v Košiciach aj preto, lebo v čase, keď sa žalovaný služobne zdržiava v Košiciach, je pracovne zaneprázdnený, ale aj právny zástupca žalovaného má svoje povinnosti, pričom ich pracovná doba sa vzájomne prekrýva (teda aj on pojednáva cez deň). V konečnom dôsledku vykonanie porád v mieste bydliska žalovaného bolo vhodné aj preto, lebo sa u neho nachádzajú všetky nosiče dát, spisy a informácie, ktoré bolo potrebné použiť k tomu, aby žalovaný vo veci mohol byť úspešný. Zastáva preto názor, že nebolo správne krátenie trov právneho zastúpenia (a to ani čo do cestovného, ani čo do náhrady za stratu času, to isté však platí aj o úkone - písomnom podaní z 13. februára 2012) a preto navrhuje, aby odvolací súd zmenil uvedený výrok tak, že sa mu prizná suma 9.858,47 Eur tak, ako ju vyčíslil v písomnom vyúčtovaní z 5. decembra 2013. Zároveň uplatnil náhradu trov odvolacieho konania výške 704,75 Eur za podanie odvolania (odvolanie z 27. januára 2014 vo výške 579,25 Eur + 8,04 Eur na tzv. režijnom paušály + 20 % DPH).

Krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 ods. 1 O.s.p.), oprávnenou osobou - účastníkom konania (§ 201 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 a § 202 O.s.p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 O.s.p.) a že odvolatelia použili zákonom prípustné odvolacie dôvody [§ 205 ods. 2 písm. d) a f) O.s.p.], preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolaní (§ 212 ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, na druhej strane, odvolacie dôvody žalovaného sú opodstatnené.

Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach 18. novembra 2015 o 11,00 hod. v pojednávacej miestnosti č. dv. 215, II. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku boli zverejnené minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach a žalovanému na jeho žiadosť aj elektronicky na e-mailovej adrese jeho právneho zástupcu (§ 211 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 156 ods. 1,3 O.s.p. a § 214 ods. 2, 3 O.s.p.).

Odvolací súd dospel k záveru, že uvedený rozsudok je vo výroku vo veci samej vecne správny, preto ho odvolací súd potvrdil podľa § 219 ods. 1 O.s.p..

Dôvody napadnutého rozsudku sú podrobné, zodpovedajú zákonu, preto sa odvolací súd s týmito v celom rozsahu stotožňuje a v podrobnostiach na ne odkazuje (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Žalobca uplatnil odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p., t.j., že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 [§ 221 ods. 1 písm. f) O.s.p., že účastníkom konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred ním a písm. h), že súd nesprávne vec právne posúdil, tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav], § 205 ods. 1 písm. d) O.s.p. t.j. že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a f) t.j., že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Žalobcom tvrdená vada konania, t.j. že sa mu postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, nebola zistená. Rozhodnutiu súdu prvého stupňa nemožno vytknúť nedostatočné zistenie skutkového stavu, ani že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplývajú a ani nevyšli za konania najavo, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne, že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 133 až § 135 O.s.p., alebo že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo že by použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil. Rozsudok vo veci nie je ani nepreskúmateľný a nebola zistená ani iná vada, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Na margo tohto odvolacieho dôvodu odvolací súd považuje za dôvodnú nanajvýš námietku žalobcu, týkajúcu sa veľmi obširného opisu vykonaných dôkazov. Súd v odôvodnení vykonané dôkazy uvádza v chronologickom časovom slede (ako boli vykonávané), nie s ohľadom na jednotlivé skutkové tvrdenia účastníkov a dôkazy na ich preukázanie (či vyvrátenie) vykonané. Z uvedeného dôvodu je táto časť odôvodnenia menej prehľadnou, ale v žiadnom prípade nie je nepreskúmateľnou, pretože z odôvodnenia je zrejmy aj logický sled, ktorým súd zhrnul vykonané dokazovanie, aj ako ho skutkovo i právne vyhodnotil. Preto rozhodnutiu nemožno vytknúť nepreskúmateľnosť, ani arbitrárnosť, z odôvodnenia je zrejmá logika jeho úvah pri skutkovom i právnom zdôvodnení rozhodnutia, pričom je správna.

Súd prvého stupňa vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu a náležite zistil skutkový stav, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ust. § 132 O.s.p., z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie, zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver, preto nie sú naplnené ani odvolacie dôvody podľa § 205 ods. 2 písm. d) a f) O.s.p.. Vzhľadom na uvedené odvolací súd jeho rozsudok vo výroku vo veci samej ako vecne správny potvrdil.

Vo všeobecnosti zodpovednosť advokáta za škodu spôsobenú klientovi v súvislosti s výkonom advokácie (§ 21 ods. 1 zákona č. 132/1990 Zb. o advokácii, účinného do 31. decembra 2003) je objektívna zodpovednosť (bez ohľadu na zavinenie), ktorej sa nemožno zbaviť. Táto zodpovednosť je založená na súčasnom (kumulatívnom) splnení troch predpokladov - činnosť súvisiaca s výkonom advokácie, vznik škody a príčinná súvislosť medzi činnosťou advokáta súvisiacou s výkonom advokácie a vznikom škody. Splnenie uvedených predpokladov zodpovednosti musí byť v konaní jednoznačne preukázané; dôkaznú povinnosť má v tomto smere poškodený.

Z ustanovenia § 1 ods. 2 vyššie uvedeného zákona o advokácii možno vyvodiť, že výkonom advokácie je najmä obhajovanie občanov v trestnom konaní, zastupovanie občanov a právnických osôb pred súdmi, štátnymi orgánmi a inými právnymi subjektami, spisovanie listín, poskytovanie právnych rád a spracúvanie právnych rozborov. O výkon advokácie, relevantný z hľadiska § 21 citovaného zákona o advokácii, ide bezpochyby najmä v prípade výkonu advokácie, pri ktorom advokát porušuje povinnosti stanovené zákonom o advokácii. Advokát je pri výkone advokácie povinný zachovávať Ústavu, zákony a predpisy vydané na ich vykonanie a v ich medziach riadiť sa príkazmi klienta. Ďalej je povinný chrániť práva a oprávnené záujmy zastupovaného, konať pri tom svedomite, dôsledne využívať všetky zákonné prostriedky a uplatňovať, čo podľa svojho presvedčenia a príkazu klienta pokladá za prospešné. Je povinný dbať aj na to, aby jeho právna pomoc bola účelná a hospodárna (§ 13 ods. 1 až 3 citovaného zákona o advokácii).

Škodou sa aj v prípade zodpovednosti advokáta v zmysle § 21 zákona o advokácii rozumie ujma, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného (klienta), je objektívne vyjadriteľná v peniazoch a je napravitelná poskytnutím majetkového plnenia, predovšetkým peňažného. Uhradzuje sa skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk). Skutočnou škodou je suma, o ktorú sa majetok poškodeného zmenšil. Ušlým ziskom môže byť napr. hodnota pohľadávky, ktorú klient stratil v súdnom konaní iba v dôsledku konania advokáta, za ktoré advokát zodpovedá.

O vzťah príčinnej súvislosti (kauzálny nexus) ide pri priamej väzbe javov (objektívnych súvislostí), v rámci ktorého jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav (následok). Vzťah príčinnej súvislosti medzi výkonom advokácie a škodou spôsobenou klientovi je daný vtedy, ak je medzi výkonom advokácie a škodou klienta vzťah príčiny a následku. Ak bola príčinou vzniku škody iná skutočnosť, zodpovednosť advokáta nenastáva. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba skúmať, konkrétne ktorá príčina ju vyvolala. Pritom nie je rozhodujúce časové hľadisko, ale vecná súvislosť príčiny a následku; časová súvislosť napomáha pri posudzovaní vecnej súvislosti (porovnaj R 21/1992). V postupnom slede javov je každá príčina niečím vyvolaná (sama je následkom niečoho) a každý ňou spôsobený následok sa stáva príčinou ďalšieho javu. Zodpovednosť však nemožno robiť závislou na neobmedzenej kauzalite. Atribútom príčinnej súvislosti je „priamosť“ pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho. Vzťah príčiny a následku musí byť preto priamy, bezprostredný, neprerušovaný - nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba v dôsledku toho skúmať, či v komplexe skutočností prichádzajúcich do úvahy ako (priama) príčina škody existuje skutočnosť, s ktorou zákon spája zodpovednosť za škodu. (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 30. júna 2010, sp. zn. 5 Cdo 126/2009)

Ako bolo uvedené vyššie, odvolací súd sa stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvého stupňa aj v časti týkajúcej sa nedôvodnosti nároku žalobcu na náhradu škody proti žalovanému a na tieto v podrobnostiach poukazuje. S odvolacími dôvodmi sa vyporiadal už súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku, preto tieto nie sú spôsobilé privodiť žalobcovi úspech v odvolacom konaní. Odvolací súd preto už iba zdôrazňuje, že tvrdená zodpovednosť je založená na súčasnom (kumulatívnom) splnení troch predpokladov - činnosť súvisiaca s výkonom advokácie, vznik škody a príčinná súvislosť medzi činnosťou advokáta súvisiacou s výkonom advokácie a vznikom škody. Ak nie je splnený čo i len jeden z predpokladov, žaloba nemôže byť úspešná. Žalobca v konaní nepreukázal vznik škody, ani jej výšku, a preto už len z tohto dôvodu nie je potrebné skúmať - ani to nie je možné - príčinnú súvislosť medzi činnosťou advokáta súvisiacou s výkonom advokácie a vznikom škody (ak vznik škody nie je preukázaný).

Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť účastníka konania za to, že za konania neboli preukázané jeho tvrdenia, že z toho dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej i v takých prípadoch, keď určitá skutočnosť významná podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci, nebola alebo nemohla byť preukázaná a keď teda výsledky hodnotenia dôkazov neumožňujú súdu prijať záver ani o pravdivosti tvrdenia tejto skutočnosti, ani o tom, že by táto skutočnosť bola nepravdivá (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 24. júna 2010, sp. zn. 5Obo/52/2010).

Dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností leží na tom účastníkovi konania, ktorí z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o toho účastníka, ktorý existenciu týchto skutočností tiež tvrdí.

Správne poukázal súd prvého stupňa na to, že výška škody musí byť preukázaná, a nemôže byť stanovená ako cena veci nadobudnutej od predajcu na základe kúpnej zmluvy, od ktorej kupujúci odstúpil, hoci ako sa ukázalo, neboli pre taký postup splnené zákonné podmienky. Správne súd aj uzavrel, že žalobca v konaní nepreukázal dôvody, pre ktoré žaluje vznik škody, ani jej výšku, ktorá podľa názoru žalobcu zodpovedá kúpnej cene vozidla, hoci vozidlo užíval potom, ako predajcovi oznámil odstúpenie od zmluvy. Správne súd konštatuje, že pokiaľ by bol žalobca skutočne mienil vrátiť vozidlo, nič mu v tom nebránilo a mal využiť postupy, ktoré by nevzbudzovali pochybnosti o jeho zámere.

S vyššie uvedeným záverom sa odvolací súd stotožňuje a poukazuje aj na rozsudok Krajského súdu v Brne z 19. októbra 2006, sp. zn. 35/33 Cm 233/2004, v ktorom sa súd zaoberal otázkou výšky škody, ktorú je povinný advokát nahradiť. V zmysle uvedeného rozsudku „výška škody, ktorú mal spôsobiť advokát klientovi nemôže byť určená ako cena strojného zariadenia zaplatená klientom jeho dodávateľovi na základe kúpnej zmluvy, od ktorej klient odstúpil v zmysle podkladov spracovaných advokátom, hoci ako sa neskôr podľa rozhodnutia súdu ukázalo, pre to neboli splnené zákonné podmienky, pretože nejde o skutočnú škodu ani ušlý zisk, ktorú mohol advokát klientovi spôsobiť pri výkone advokácie, keďže úspešne sa domôcť vrátenia kúpnej ceny mohol klient od svojho dodávateľa iba vtedy, ak by klient zároveň vrátil dodávateľovi predmet zmluvy.“

Neobstojí ani odvolacia námietka žalobcu, že pre posúdenie úspechu v pôvodnom konaní prvostupňový súd posudzoval otázku odovzdania vozidla, pričom opomenul skutočnosť, že pomerne často dochádza k situácii, že medzi zrušením kúpnej zmluvy a vrátením veci predávajúcemu uplynie dosť dlhá doba, počas ktorej kupujúci vec ďalej užíva. V tomto prípade je predávajúci oprávnený požadovať vydanie takto vzniknutých úžitkov, avšak uvedené nemá vplyv na platnosť, resp. neplatnosť odstúpenia od zmluvy, najmä ak predávajúci odmietol prevziať predmetné vozidlo. Žalobca uviedol, že týmito skutočnosťami sa prvostupňový súd nezaoberal. Ani táto odvolacia námietka neobstojí, pretože danej otázke sa súd náležite venoval v odôvodnení rozsudku na strane 16 v odseku druhom.

Odvolací súd považuje za dôvodné odvolacie námietky žalovaného, týkajúce sa výroku o trovách konania, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje. Súd síce na rozhodnutie aplikoval správne zákonné ustanovenie, ale pokiaľ ide o výšku priznaných trov, je odvolanie opodstatnené. Z odôvodnenia rozsudku nie je zrejmé, akými úvahami sa súd riadil, ak úspešnému žalovanému nepriznal trovy konania za právne zastupovanie - porady s klientom v mieste bydliska, ale aj za písomné podania, z ktorých jedno je založené v spise a druhé bolo súdu predložené na jeho výzvu. Preto je rozhodnutie súdu v uvedenom výroku nesprávne.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, s poukázaním na zákonné ustanovenia, odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku vo veci samej ako vecne správny v súlade s ust. § 219 ods. 1 O.s.p. a zrušil rozsudok vo výroku o trovách konania vo vzťahu medzi žalobcom a žalovaným v súlade s ust. 221 ods. 1 písm. h) O.s.p. a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie (221 ods. 2 O.s.p.).

Nakoľko výrok rozsudku o trovách konania vedľajšieho účastníka nebol napadnutý žiadnym z účastníkov, odvolací súd ho nepreskúmaval a tento výrok preto nadobudol právoplatnosť.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.